

N:o 47.

Af herr **Falk, Wilhelm**, om tillägg till förordningen angående sparbanker den 1 oktober 1875.

Erfarenheten har visat, att de föreskrifter, hvilka tillkommit genom kongl. förordningen den 1 oktober 1875 i afseende å kontrollen öfver sparbankernas i riket förvaltning af hos dem insatta medel, icke varit tillfyllestgörande i och för förebyggande af missbruk utaf det förtroende, allmänheten ansett sig kunna till sparbankerna hysa, utan har det på ett och annat ställe inträffat, att sparbankens styrelse och tjänstemän för egen del emot tvifvelaktiga eller rent af värdelösa säkerheter upplånat en stor del af de under sparbankens förvaltning varande medel, och att således insättarnes säkerhet för deras hopsparade medel blifvit på betänkligt sätt äfventyrad. Till förebyggande af sådant för framtiden och tillika för att motverka, att icke, hvad som eljest lätt torde kunna inträffa, allmänhetens förtroende till sparbankerna undergräfvades, anser jag det vara nödigt stadga genom lag skärpning af de vilkor, på hvilka de, som hafva sig en sparbanks förvaltning anförtrodd, må af samma sparbanks medel erhålla lån samt inskränkning i behörigheten att för sådant lån ingå borgen; och tillåter jag mig föreslå, att Riksdagen för sin del måtte besluta, att till ofvan åberopade kongl. förordning skall göras ett tillägg af ungefär följande lydelse:

Ledamot eller suppleant i styrelse för sparbank, som i nämnda förordningen angående sparbanker den 1 oktober 1875 afses, så ock vid sådan styrelse anställd tjänsteman, må icke såsom löftesman ikläda sig betalningsansvar för lån af sparbankens under styrelsens förvaltning ställda medel. Ej heller må lån ut-

lemnas utan emot säkerhet af antingen inteckning i fast egendom inom hälften af medeltaxeringsvärdet för de tio sista åren å landtfastighet eller inom halfva brandförsäkringsvärdet å stadsfastighet, eller pant af statens, allmänna hypoteksbankens eller dermed närmast jemförliga obligationer, eller annan realsäkerhet, som sparbankens styrelse efter vanliga grunder pröfvar vara fullt betryggande mot förlust.

Jag anhåller om motionens remitterande till lagutskottet och hemställer, att utskottet behagade vidtaga den ändring i förslagets redaktion, hvartill utskottet kan finna skäl.

Stockholm den 28 januari 1888.

W. Falk.

N:o 48.

Af herr **Falk, Wilhelm**, om utarbetande af förslag till en allmän pensionsinrättning för barnmorskor, m. m.

Förnekas kan icke, att en praktiserande barnmorska för en trägen, ofta mycket betungande tjänstgöring åtnjuter en så obetydlig ersättning, att den i lyckliga fall endast gifver henne en tarflig bergning, men icke tillåter henne att afsätta något för ålderdomens dagar, då inkomsterna minskas och slutligen upphöra med den sorgliga utsigten för henne att falla fattigvården till last. Mången kommun på landsbygden förfogar öfver så små medel, att den icke har råd att aflöna en examinerad barnmorska, ehuru en sådan aldrig borde saknas